

vore Indfjorde, eller om den Forstaaelse deraf, at „de frit maa fiske overalt, hvor det er de danske Fiskere tilladt“, og det er udtalt i al Almindelighed saaledes, at det er mange Aars Praxis. Den ærede Minister kan altsaa ikke, naar han har denne Skrivelse liggende for sig, som han selv har refereret i sine Udtalelser, være uvidende om, at der har foreligget Tilfælde, har været indgivet bestemte Klager af Politimesteren, altsaa af ham forsaaribet bekræftede, over at dette fandt Sted. Den høitærede Minister har havt Forholdet liggende for sig, og dog holder han sig kun til den almindelige Udtalelse, at den bestaaende Retstilstand er den, at den ene Stats Fiskere ikke skulle lægge den andens Hindringer i Veien. Den høitærede Minister kan altsaa ikke komme og meddele mig, at det ikke er vigtigt, thi saa maatte den meget ærede Minister, da han modtog Politimesterens Skrivelse, have forlangt nærmere Oplysninger om, hvorvidt dette faktiskke Forhold fandt Sted, og det fandt Sted, og desuagtet siger Ministeren, at de danske Fiskere ikke ere frænkede i deres Erhverv ved den Maade, hvorpaa Administrationen har handlet med dem. So, i allerhøieste Grad; ikke blot paa dette Sted, men overalt ere de truede paa Størstedelen af de 200 Kvadrattmil Østerritorium, vi have, væsentlig truede i hele deres Erhverv, og den Forventning, vi Alle have sat til at kunne gjøre Noget mod de fremmede Fiskere ved Love og Foranstaltninger af den Art, er væsentlig bristet, og vor Interesse for at bidrage til, at Staten yderligere fremhjælp Fiskeriet, idet vi gik ud fra Østerriteriets beskyttede Tilstand, er ligeledes svækket. Den høitærede Minister har retslig ladet fremmede Fiskere gaa lige forbi vore egne Fiskeres Døre og fiske i Lide og Uide ligeoverfor vore egne. Forholdene ere ikke engang lige. Man udruster i Sverrig maasse ved Kapitalistens Hjælp Fiskerbaade, der kunne ligge ude baade Dag og Nat, og sætter Fiskere i dem; de have Ret til at ligge i alle danske Havne og gaa ud fra Havnene, Ministeren siger paa aaben Ryst, jeg siger ogsaa i Indfjordene, men lige meget, lad det være paa aaben Ryst, hele Sjælland over, og det vil ramme det Allervæsentligste af vort Østerritorium. Det er imidlertid ogsaa flet paa Indfjordene. De seile saa ud og sætte deres Garn, og de kunne ligge i deres Dæksbaade og hvile. — Den danske Fiskers Forhold er ikke saaledes; ikke engang Kapitalisterne ere komne ham til Hjælp, saa at han kunde udruste saadanne Baade, men han maa henholde sig til sine hjemlige Forhold, sætte sine Garn ud, men han kan ikke ligge og fryse Natten over i aaben Vaad, men maa hjem engang imellem. Den Anden derimod kan tumle sig med sine Garn og paapege mange forskjellige Kalamiteter, der ere opstaaede i den Slags Forhold netop ved den Ret, som er given. Nu maa det erindres, at Forholdet mellem Befolkningens

Nærings- og Levemaade i Sverrig og Danmark, og navnlig for denne Klasse af Befolkning, er meget forskjellig; den er ligesaa forskjellig, som den maasse kan siges at være det paa Arbeidernes i Lydsland og Arbeidernes her. Vore Arbeidere og Fiskere kunne vel have det meget daarligt, men relativt, i Forhold til Nabostatens, er der dog maasse adskillige af dem, der have det bedre. Disse Forhold ønske vi ikke forandrede, vi ønske ikke dette Forhold ført til, at vore Fiskere kunne blive, lad mig sige, saa forfulne, saa forarmede og blottede for al anden Adgang til Næringsveie, at de nødvendig maatte tage sig for at konkurrere paa vore egne Enemærker med fremmede Fiskere. Lvertimod, vi ønske, at de i vore Farvande under de saadvanlige Forhold, hvorunder de have levet, og helst bedre, end de hidtil have levet, kunne ernære sig paa en Maade, som er dem selv og igjennem deres Erhverv Samfundet til Nytte, men dette forhindres jo i en meget væsentlig Grad derved, at man forger, fordobler det danske Østerriteriums Fiskeribefolkning. Hvis den Administrationsmaade, den høitærede Minister i Sommer er traet ind paa, her finder Villigelse, og Regjeringen bliver staaende paa den Afvei, den i Sommer er kommen ind paa, saa ville vi faae svenste Fiskere i Hundredetal, naar vi nu have 10 af dem. Nu siger man, at de danske Fiskere kunne tage over til Sverrig, men saalænge vi ikke have faaet vort Fiskeri saaledes udviklet, at vi fuldtud kunne drive det paa vort eget Territorium, nytter det ikke at give Anvisning paa at gaa over til Sverrig og fiske. Dernæst maa det erindres, at selve Udbyttet af Fiskeriet for en væsentlig Del afhænger af Afsetningsforholdene; men man tager overordentlig seil, naar man ikke tror, at man kan fiske under lignende Forhold med langt større Udbytte paa dansk Østerritorium end paa det svenste. Paa dansk Østerritorium kunne smaa Kvaaser og deilige paa nogle Limer bringe Fangsten til Kiel, hvor Lydsterne kjøbe den, og over Sjælland, hvor Sernbanen kan befordre den, saa at man er istand til at faae den nogenlunde betalt, men oppe i det høie Nord ville Fiskene øde sig selv op paa Veien til Afsetningsstedet. Det er et deiligt Bytte, man vil hyde de danske Fiskere, der have ondt nok at gjøre iforveien og som have meget stort Krav paa bedre Forsendelsesforhold, at man siger til dem: naar I paa Grund af de svenste Fiskere ikke kunne ernære eder paa Eders egne Enemærker, saa tag op til Finlands Ryster eller andre Steder og fiske der. Altsaa, den høitærede Minister har ved den Udtalelse, han har givet, at han har tilladt svenste Fiskere overalt at fiske paa dansk Østerritorium, høvet for Sverrig det Forbud, der hidtil har været givet paa flere Steder, og som faktisk har været overholdt, istedetfor at indskærpe og opretholde det. Naar den høitærede Minister iaar har høvet dette Forbud og fremdeles synes at fastholde, at det herefter skulde blive en be-